

SJÖBLOM, J. H

**Predikan vid kontraktsposten och
kyrkoherden i Weddige pastorat Aron
Norrmans jordfästning i Weddige kyrka den
28 apr. 1898**

Göteb. : Bolinder
1898

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Skrivet
Före 1900.

Predikan

vid

Kontraktsposten och Kyrkoherden

i Weddige Pastorat

Aron Norrmans

jordfästning i Weddige kyrka

den 28 april 1898

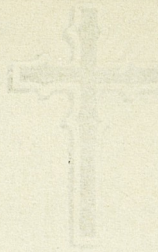
af

J. H. SJÖBLOM.

(Tryckt på begäran.)

GÖTEBORG
H. L. BOLINDERS FÖRLAG
1898.

Pris: 25 öre.

Predikan

Konferenspredikan och kyrkoberend

I Weddigs kyrka

Aron Norrmans

föreläsning i Weddigs kyrka

1872

Stockholm

Kungl. biblioteket

0 0000 000137326

Predikan

vid

Kontraktsposten och Kyrkoherden

i Weddige Pastorat

Aron Norrmans

jordfästning i Weddige kyrka

den 28 april 1898

af

J. H. SJÖBLOM.

(Tryckt på begäran.)

GÖTEBORG
H. L. BOLINDERS FÖRLAG
1898.

Predikan

Konfraterniteten den Kyklopeden

af W. A. Frølich

Arten Normans

Indledning i Webbig's kyrka

af W. A. Frølich

Kjøbenhavn

1842

Udgivet af Forlaget

Ingång och text: Det jag gör, vet du icke nu, härefter skall du det få veta.

Dessa äro Mästarens Jesu välkända ord till lärjungen Petrus vid fotatvagningen, och kunna de i sitt sammanhang läsas i Joh. Ev. 13: 7.

Väl hade Guds Son, vår Frälsare, antagit tjänareskelsen och lärjungarne sett, att Han icke var kommen, på det Han ville låta tjäna sig, utan att Han ville tjäna, och väl kunde Han själf i sanning till sina förste lärjungar, således ock till Petrus, säga: "*Jag är midt ibland eder såsom den, som tjänar*" (Luk. 22: 27). Men denna, såsom då ansågs, ringaste tjänaresyssla hade Han nog ej förr plägat utföra. Det var för lärjungarne något oväntadt, något nytt, att Han, deras Herre, till hvilken de med så stor vördnad sågo upp, nu tog vatten i ett bäcken, lade af en del af sina vanliga kläder, band om sig ett linnat kläde, lade sig ned på sina knän och började två deras fötter samt sedan torka dem med linklädet. Säkerligen undrade flere ibland dem: "Hvad skall detta betyda? Hvarföre gör Han så, som vi icke förut sett Honom göra? Hvarföre går Han så långt uti att förnedra sig själf och betjäna oss?" Den andliga betydelsen i denna Mästarens handling fattade de ej vid tillfället, men de kommo sig ej före att fråga Honom därom. Dock när turen kom till den liflige, eldige lärjungen Petrus, kunde han icke hålla sin undran tillbaka, utan bröt tystnaden med detta utrop, denna fråga: "Herre, skulle Du två mina fötter?" Han ville därmed säga: "Detta är alls icke i sin ordning, det anstår ju hvarken Dig eller mig; tvärtom

borde det i stället vara“. Det var svaret på detta Petri inkast, vi nyss anförde: “Det jag gör, vet du icke nu o. s. v.“

Vid den för de flesta ibland oss oväntade tilldragelse, som i dag fört oss tillsammans på detta rum, gifver detta svar oss anledning att ännu yttra några ord. Att det varit densamme Herren, hvilken i nedlåtande kärlek en gång tvådde lärjungarnes fötter, som gjort jämväl detta, vi nu bevittnat, få vi icke blott tro; vi kunna med visshet veta det, ty Han allena har ju lif och död i sin hand. Men däremot, hvarföre Han gjorde det och gjorde det nu, kunna vi icke ännu med samma visshet veta, men härefter, när allt blir klart, skall också det komma i dagen.

Men upplyft, o Herre, öfver oss ditt ansiktes ljus, att vi, kortsynte varelser, som famla i dunkelhetens land, måtte få en rätt insigt i dina vägar, hvilka i sig själfva äro outransakliga, måtte finna oss undergifvet och villigt uti dessa vägar, ja, blifva nöjde och tacksamme med allt, och i allt, som Du gör med oss, att det må lända till din ära och till våra arme själars eviga frälsning! Vi vilja nu först härom, och hvad mera oss af nöden är, anropa Dig, o, Du vår trofaste Frälserman, såsom Du sjelf oss lärt i bönen “Fader vår“ o. s. v.

Ämne: Herrens afsigter i det, han gör, stundom redan här tydliga för många, fast oftare lörborgade, skola till slut blifva veterliga.

I. De äro stundom redan här tydliga för många.

Blott i förbigående nämna vi, att det äfven bland till namnet kristna gifvas flere, som icke ens vilja höra talas om, att det är den höge, nådige Guden, hvilken låter det ena så väl som det andra här tilldraga sig, och som i allt städse har sina visa planer och afsigter, utan i stället hålla före, att allt i världen sker af en blott slump, en blott tillfällighet; liksom vi ock blott nämna, att andra i slö likgiltighet icke vilja, ja icke ens förmå sträcka sina tankar

så långt, att det kan sägas blifva något spörjande inom dem, hvarföre Herren Gud gjort och gör så eller så.

De däremot som fått upplysta förståndsoögon, ja också till någon del de, som vilja bruka sin eftertanke, sin blotta naturliga tankeförmåga och förståndsgåfva, kunna icke sällan redan här delvis skönja Herrens afsigter och syftsmål i och vid hans handlande. När så t. ex. Gud låter ett barn födas till världen, och det af kristliga föräldrar, och när Han genom det heliga dopet upptager detta barn i sin församling och i sin nådesfamn; kan man ju lätt finna, att Han låtit allt detta ske för att göra barnet lyckligt för tiden och saligt i evigheten; och likaså, när Han, såsom ofta sker tidigt, medan de ännu stå kvar i döpelsenåden, hemtar barnen upp till sig från verldsfarorna och snarorna. Så är det ju ej heller svårt att spåra Herrens kärleks afsigter, när Han bereder människor rika nådetillfällen; när Han gifver dem många nådedagar, upprepade nådebesök, eller när Han tyckes öfverhoppa en del människor med många timliga och andliga välgärningar, utrustar dem med stora, rika naturgåfvor och sätter dem på sådana platser i lifvet, där de äro i tillfälle att bruka dessa sina gåfvor och pund i hans tjänst, och där de kunna verka till mångas fromma och båtнад. Man kan ju ock utan svårighet varsna Herrens kärleks afsigter, när Han till en församling sänder redliga, nitiska och rikt utrustade lärare, hvilka där rätt dela sanningens ord.

Och man kan ju stundom göra det, såväl då Han förlänar en människa framgång, som då Han låter henne drabbas af hvarjehanda motgång, såsom sjukdomar, sorger, förluster och annat mer; och icke är det svårt att sluta till hans mening, när han låter somliga sina barn härnere i pröfningarnes land kvarstanna, till dess de hinna till andlig tillväxt och mognad, och först då låter dem med Simeon fara hädan i frid. (Luk. 2: 29).

Ja, den, som vill akta derpå, kan ock stundom utan svårighet upptäcka Guds afsigter, när Han redan här låter straffet följa synden i spåren; när Han slår de lastfulle

med plågor, som, oftare än man tror, åtminstone delvis äro själföfvällade, eller när Han hemsöker dem med annan nöd och så låter mer än en besanna, hvad Han själf genom profeten talat: *“Det är din ondskas skull, att du så plågad varder och din olydnads, att du så näpst varder, alltså måste du få veta och förfara, hvad jämmer och sorg det med sig hafver, att du öfvergifvit Herren din Gud och icke fruktar mig, säger Herren, Herren Zebaoth”* (Jer. 2: 19). Hans afsigter skulle man ock kunna blifva varse, när Han till en för många så väl behöflig varning och påminnelse stundom med en ond bråd död borttrycker fräcka, förhärdade eller fientliga och bespottande människor midt i deras syndalopp; eller när Han sänder allmänna straffdomar och hemsökelse, såsom krig, farsot, missväxt och andra landsplågor öfver ogudaktiga, nådeföraktande folk, om hvilka kan sägas såsom genom profeten: Där är ingen trohet, ingen kärlek, intet Guds ord i landet, utan Guds hädelse, lögn, mord, stöld och hor hafva fått öfverhanden“ (Hos. 4: 1, 2); när han tuktar ett folk, där endast mammon tjänas, där Guds Namn och Ord trampas i stoftet och allt, hvad heligt är bespottas, där olydnad, uppstudsighet och upproriskhet allt mer taga öfverhanden.

Icke heller är det svårt att upptäcka anledningen, afsigten och syftmålet med, hvad Herren gör, då Han stundom bortstöter ljusstaken från det rum, där den länge synts förgäfvets uppsatt, eller när Han tager ljuset från den församling, som icke aktar därpå; eller när Han till dem, som alls icke vilja anamma kärleken till sanningen, sänder kraftig villfarelse, att de komma att tro lögnen (2 Tess. 2: 10, 11); eller när han fräntager en människa de nådetillfällen, hon egt, men icke begagnat sig af; eller när Han låter sin Andå upphöra att verka på den människans hjärta, som länge stått denne Guds Ande emot; eller när Han hugger det trädet plötsligt bort, kanske liksom i ett enda hugg, hvilket blott förhindrat jorden. Åtminstone alla upplysta kristna kunna i sådant och mycket annat mer, som Herren gör, spåra Hans rättvisa afsigter och åtminstone i någon mån förstå, hvarföre Han handlat och handlar så

och icke annorlunda, och de kunna instämma i bekännelsen: *“Stora och underliga äro dina verk, Herre Gud, allsvåldige; rättfärdige och sanne äro dina vägar Du helgonens Konung“* (Upp. 15: 3), och *“Ja, Herre Gud, allsvåldige, sanne och rätta äro dina domar“* (Upp. 16: 7).

II. Herrens afsigter i det, Han gör, äro dock oftare för människor förborgade.

Dessa orden: *“Hvad jag gör, vet du icke nu“*, gälla ännu så mången gång; de äro, så att säga, sättet och regeln, hvarefter Han så ofta här nere synes handla. Han är en underlig Gud, underliga äro hans tankar, hans råd, hans vägar, hans verk. För oss äro hans tankar och vägar icke sällan för höga, för djupa, ja obegripliga och outransakliga. Äfven hans trogna blifva vid det, Han gör, försatta ofta i dunkelhet och undran och stundom i häpenhet, bestörtning, förskräckelse och sorg, och den frågan, som därvid tränger sig på dem: *“Hvarföre har den gode Guden låtit det ske så eller så“*, kunna de icke besvara, åtminstone icke nöjaktigt besvara. Så kan det ju icke sällan vara, när det här i världen *“vederfares så den ene, som den andre, de rättfärdige såsom de orättfärdige, de gode och rena såsom de orena“* (Pred.b. 9: 2); eller när de ogudaktige här äro lyckosamma i världen och varda rike (Ps. 73: 12); eller när det till och med går de rättfärdige, såsom de hade de ogudaktiges gärningar gjort (Pred.b. 8. 14): eller när det går alldeles tvärt emot, hvad man tänkt, önskat och hoppats. Så kan det ock vara, när hastiga, opåräknade förändringar i människors lefnadsställning här inträffa; när de egna tankarne, planerna och beräkningarne helt och hållet korsas och göras om intet; när plötsliga olyckor inträffa, eller när, utan att man därtill kan spåra någon giltig anledning, hårda och långvariga motgångar och pröfningar påläggas en del människor, under det andra nära nog synas gå fria; eller när några fått på sin lott så stora förmåner i det andliga, medan andra,

som dock äro lika dyrt återlösta, synas sakna dessa förmåner. Mycket kunde härom vara att säga. Många exempel i denna delen kunde framdragas. Men vi hinna och vilja ej nu därpå närmare inlåta oss. Vår uppmärksamhet vilja vi i dag fästa därvid, att hvad Herren gör i sammanhang med människors bortgång ur tiden och särskildt beträffande lärare, ofta är underligt. Hans afsigter och syftemål blifva därvid ofta förborgade. Det är en visst icke ny erfarenhets-sanning, hvilken dock med allt talrikare exempel vinner bekräftelse, att dödsbudet kommer oförmodadt och ofta plötsligt, att när man sträfvar här som bäst, nalkas den objudne gästen, döden. Hvarföre gör lifvets och dödens Herre så? Han, som så gerna vill frälsa allt det, som är borttappadt, och som vill rycka så många bränder, som möjligt, ur elden, hvarföre låter Han då icke på en långvarigare sotesäng så den ene, som den andre, få riklig tid till den bättring och omvändelse, som i helsodagarne försumrats och skjutits upp, kanske just i beräkning och afvaktan på sotesängsbättringen? Är Han då icke lika mån om den enes som om den andres eviga väl? Ha' de då icke alla kostat Honom lika mycket? Var icke blodet som en gång rann för den ene lika väl som för den andre, lika dyrt för hvarje återlöst själ? Och hvarföre gifves denna underliga åtskillnad, hvilken särskildt lärare blifva i tillfälle att bevittna, att de flesta ligga på sitt yttersta med döden för ögonen, för menniskoögon sedt, lika hårda och oberörda af den besökande nådens kraft som förr, under det att några, en och annan åtminstone, af den kraften mäktigt gripits och fattats, och så, efter hvad man haft anledning hoppats, räddats, om ock såsom genom en eld; och det fastän desse senare förut lefvat lika säkre och obekymrade i synden? Ja, måtte man väl fråga, hvarföre gör Herren så? Är Han då icke den rättvise Guden, likaväl som Han är den nådige Guden?

Eller hvarföre låter Han dem, som här intet annat äro än skadliga, stingande törnen och förqväfvande, hinderliga tistlar på hans rikets åker, stundom länge sparas, skonas och

stå kvar, under det däremot andra, som varit mycket lofvande hvetestånd, och som varit många till muntran, stöd, gagn, hjälp och välsignelse tidigt ryckas upp och få lykta lefnadsdagen, långt innan aftonen kommit? Och hvarföre skördas somliga af dödens hvassa lia, när de äro som mest verksamma i offentliga och enskilda värf, under det att en del andra, så att säga, få öfverlefva sig sjelfva och, mänskligt att tala blott äro sina omgifvande till besvär och tålmodspröf? Och hvarföre gör Fadren i himmelen för några af sina barn döds kampen så smärtfull, så hård, så lång och som det kan se ut, så bitter och t. o. m. så mörk, under det andra få somna mera stilla och roligt in i den sista slummen?

Och synas icke hans vägar för oss underliga och oförklarliga, särskildt hvad församlingslärare och deras bortgång beträffar? Hvarföre varda på somliga håll och under vissa tider redliga, trogna lärare med mycken välsignelse prydde, under det annorstädes eller å andra tider lika trogna arbetare få så blott på en förhoppning, eller t. o. m. tycka sig hafva giltig anledning att stämma in med profeten: *“Jag tänkte; jag arbetade fåfängt, jag hafver fåfängt och onyttigt förtärt min kraft häruppå: Ändock min sak är Herrans och mitt ämbete hörer min Gud till”* (Es. 49. 4)? Hvarföre mötas några allvarliga lärare genast med förtroende från åhörarnes sida, under det andra, som äro lika allvarliga, få nöja sig med att länge vara misskända och kunna få gå såsom okände främlingar midt i sina egne församlingar. Hvarföre få icke sällan sådana lärare, hvilka mänskligt att döma, äro till föga eller intet gagn men till mycken skada och förargelse, stanna längre kvar på sina platser, än man både önskat och trott, under det däremot andra, af hvilka församlingar och åhörare väntat sig en längre välsignelserik verkningstid, plötsligt kallas bort midt i åren, — ja kanske redan i såningstiden, långt innan fruktens och inbergningens tid upphunnits? Hvad svar kunna vi väl lemna i detta dunkelhetens land på dessa och många andra dylika frågor? Måste vi icke till det mesta låta oss nöja med att

utan vidlyftiga tankegrubblrier blott hålla oss vid orden som Petrus fick höra af mästartens mun: "Hvad jag gör, vet du icke nu, härefter skall du det få veta"? Få vi då icke tro, att hvad Herren Gud själf behagar göra, det är väl gjordt? Ack, det är så godt, — ja det är det bästa vi kunna göra, att vi låta Honom ensam få råda och bestyra, och att vi lemna allt i hans kärleksfulla händer, och det utan beställsamt, ängsligt, misströstande eller otåligt spörjande: "hvarföre, ack hvarföre gjorde Du oss detta? Hvad skall det nu blifva af oss? Huru skall det nu gå, och huru skall det väl härefter gå"? Det är i sanning bäst också för det saknande, sörjande hjärtat att kunna taga allt såsom en underlig styrelse af den underlige Guden, hvilken i allt sitt får göra, såsom Honom godt synes. Det är godt att kunna kasta alla onödiga spörsmål bort och alla intet uträttande omsorger ensamt på Honom, som allra bäst sörjer för den, som får nåd att betro sig i Hans hand. Ja, lycklig du, om du i allt och vid allt så kan göra och får hjälp att så göra! Då komme all ängslig klagan att upphöra, då skulle saknadens och sorgens bitterhet och svårhet förmildras och tårarnes flöden stillas.

Men låtom oss ock såsom antyddes till sist med några ord påvisa

III. Huru Herrens afsigter i och med det, Han gör, skola till slut blifva veterliga.

Vi våga dervid säga, att de redan här i tiden skola för många hans barn, åtminstone delvis, blifva uppenbara och veterliga. Så blef nog i sin tid, ja ganska snart för Petrus klart och uppenbart, hvad hans Mästare åsyftade med fotatvagningen. För Assaf, som en tid förgäfves tänkt, att han skulle begripa det, som var honom för svårt, eller Herrens ofta underliga sätt att i sin styrelse handla med människor, blef mycket dunkelt och gåtligt förvandladt i ljus, när han gick in i Guds helgedom, eller när han tog sig före att betrakta så det ena som det andra i Guds ords

ljus, hvarom vi närmare i 73 psalmen kunna läsa. Så kan ock för andra Herrans trogna, som hafva Assafs sinne och göra som han, mycket i sin tid vinna sin förklaring. Icke må de begära, och icke kunna de heller vänta att genast hinna till klar insigt uti Guds underliga vägar och fördolda afsigter med det ena och andra, som Han låter här ske; men om de stilla bida och undergifvet foga sig i Herrens styrelse, och framför allt, om de gå in i helgedomen, i Guds ords helgedom, och däri hämta ljus att se allt i den rätta dagern, så skall med tiden mycket för dem upptäckas, som till en början varit dunkelt och doldt. Hvad som i förstone förefallit dem såsom en svår olycka, skall omsider te sig helt annorlunda. Det till en början mörka och olösliga skall ljusna och efter hand klarna upp. Hvad som vid första påseendet tyckts dem skola vålla mycken skada och oberäkneliga svårigheter, hafva de fått se fastmer löda Herrans egen sak och hans rike till gagn och tjäna dem, som hafva Gud kär, till det bästa. De kunna måhända få se, att Herren, när Han tidigt och oväntadt ryckt bort sådana sina redskap, som en del människor i sitt oförstånd menat vara nära nog omistliga, åsyftat att visa och lära de oförståndige, att Han behöfver ingen, att ingen människa, hon må heta och vara, hvem hon vill, är för Honom ounbärlig, och att Honom fattas aldrig utvägar och medel att fylla så det ena tomrummet som det andra. Och i all synnerhet skola de få se och lära, att agan, som i början syns vara icke till fröjd utan till ångest, länder i längden till godo och Guds rätta barn till salighet, och att Fadren i himmelen, om hvilken står: "hvem Herren älskar, den agar Han", däri har sin kärleks hand, hvarföre de själfve gjort bäst och rättast, om de från första stund tacksamt kysst fadersriset.

Men skulle ock de afsigter och syftemål, Herren haft, då Han här handlat och handlar underligt, här i tiden städse blifva för hans trogna otydliga och förtäckta; — en gång skall täckelset falla, och det komma i ljuset, som nu i mörkret fördoldt är. Då, vid den uppgångna evighets-

dagen, äro inga ovissa spörsmål, hvarföre Herren oförmodadt gjorde en gång det eller det, mer af nöden. Svaret härpå skall vara gifvet. Det skall tydligt lysa fram åtminstone för deras blickar, som då få stå församlade omkring tronen och sjunga hans pris, som gör allting väl i sin tid (Pred. b. 3: 11.

Den närgående anledningen till de enkla betraktelserna på denna stund i detta tempel är oss alla väl känd. Han, som när det Honom behagar, låter människor dö, sägande: "kommer igen I människors barn", (Ps. 90: 3) har bland oss gjort något, hvarom Han till mången undrande kan säga de ord, vi hört: "hvad jag gör, vet du icke nu, här-efter skall du det få veta".

Dessa Weddige, Åhs och Sällstorps församlingars kyrkoherde sedan 17 år tillbaka, och dessa Fjäre och Wiske häraders kontraktsprost har lyktat sin jordiska lefnadsbana Han är nu borta. Vi, efterlevande, se honom ej mer ibland oss, vi njuta ej mer af hans rika gåfvor, vi hugnas ej mer af hans upplifvande umgänge. Hans arbetsdag är slutad, hans maktpåliggande plats står tom. Och vi, som se så litet framåt, äro böjde att fråga, "huru skall den fyllas"?

Det är ej meningen, att nu, såsom alltför ofta vid liknande tillfällen skett och sker, hålla loftal, eller rosande framhålla och upphöja den bortgångnes lifsgärning. Vid bären må icke blott klandret förstummas och förtalet tystna, utan ock berömmelsen hålla sig inom tillbörliga gränser. Ty hvad äre vi alla, lärare såväl som åhörare, annat än fattige, bristfulle syndare, hvilka hvar för sig till sist ha skäl att ropa, och ropa öfverljuddt: "*Herre gack icke till doms med oss, ty för Dig är ingen lefvande rättfärdig!*" (Ps. 143: 2).

Några korta, enkla drag ur den dödes lifsbild må dock fast med darrande hand tecknas efter vedertagen sed till en svag erinring om, hvad han varit och om de pund, som Herren honom förlänat.

Kontraktsprosten, kyrkoherden och ledamoten af riksdagens Andre kammare Aron Norrman föddes å hemmanet

Börselid i Holtsljunga församling af Mjöbäcks pastorat och Kinds härad den 6 Aug. 1846 af föräldrarne hemmansägaren Johannes Andersson och Anna Karlsdotter. Den mycket kände, mycket allvarlige och begåfvade pastor Joh. Claesson verkade vid den tiden ännu inom denna i sådant afseende rikt begåfvade församling och efterträddes af den icke mycket mindre kände, sedermera kontraktsprosten Jonas Lindskog, samtidigt med, att prosten Johan Larsson där då var kyrkoherde. Utan tvifvel voro dessa framstående nitiske lärare medel i Guds hand att hos den begåfvade gossen och ynglingen framkalla allvarliga tankar och en brinnande håg för församlingslärarekallet, ja ock för vägen, som ledde dit, eller studiebanan. På denna kastade han sig in med sällspord ifver. Väl kom han icke förr än vid fyllda 15 års ålder in vid allmänt läroverk, men arbetet der såväl som vid universitetet bedrefs med sådan fart och framgång, att han, efter att ha aflagt ovanligt väl vitsordade examina, vid föga mer än 22 års ålder kunde prestvigas, hvilket försiggick i stiftsstadens den 20 Dec. 1868. Under studietiden gjorde han sig bemärkt bland både lärare och kamrater för ihållande flit, ovanliga gåfvor och grundliga kunskaper, och bemärkt blef han äfven från början såsom prest. Någon tid tjänstgjorde han till en början i Fässbergs pastorat och sedan verkade han under åtskilliga år såsom pastorsadjunkt i den icke långt härifrån belägna staden Varberg, och det med ungdomlig lifaktighet och nit, för att icke säga med hänförelse, och på ett välsignelserikt sätt. Ännu, fast omkring $\frac{1}{4}$ sekel sedan dess förrunnit, torde hans namn, hans person och framför allt hans läroförkunnelse än i dag hos icke få där lefva i friskt, i kärt, i tacksamt minne.

Såsom komminister i det mera afsides belägna Traneemo pastorat har han ock under senare hälften af 1870-talet haft ett obemärktare, men kanske icke därför mindre välsignadt verksamhetsfält, till dess han 1881 eller i dessa dagar 17 år sedan höll sitt inträde i dessa församlingar. Att vidare orda om hans här nedlagda arbete, anser jag icke

nu tillkomma mig. Sädens Herre gifve själf, att det icke varit och icke härefter kommer att vara förgäfves, om ock icke många och stora frukter lysa fram, dem han själf och andra blifvit varse. Kanske få andra, som ingå i hans arbete fast mer samla och inhösta dem. Nog kännes väl tomheten och saknaden efter den rikt utrustade läraren icke ringa hos mången bland eder, och det så mycket mer, som I icke voren beredde att skiljas vid honom och mista honom så snart för alltid. Nog hafven I funnit, att han sökt och velat för Eder rätt tolka de himmelska sanningarne och från den rika fataburen bära fram både nytt och gammalt, — funnit, att hvad han förkunnat varit med skriften öfverensstämmande och däri grundadt, samt att han, om ock brister, ja många brister och skröpligheter lådat såväl vid hans person som vid hans ämbetsgärning, likväl menat och velat det rätta.

Bland annat, som om den döde nu må tilläggas, är, att han år 1887 utnämndes till prost öfver egna församlingar och år 1895, i enlighet med sina kontraktisters enhäliga förtroende, utnämndes till kontraktsprost efter samma år aflidne Prosten Svensson i Frillesås, vid hvars bår det föll på hans lott att hålla likpredikan. Följande år utsågs han att i Riksdagens Andre kammare representera denna domsagan.

Genom sin större, oförtrutna arbetsförmåga beredde han sig tillfällen till, hvad som för honom var och förblef intill slutet en älsklingssysselsättning, att egna sig åt teologiens grundligare studium, hvarom ock af honom från trycket utgifna skrifter bära vittne. Till hvad man kallar det eskatologiska området, d. v. s. det som handlar om de yttersta tingen och det profetiska ordet härom, stod i all synnerhet hans håg.

1877 eller under hans Tranemotid ingick han äktenskap med prosten Sven Ifvarssons i Hvalinge äldsta dotter, Eva Maria, som nu omgifven af 9 barn, större och mindre, försänkts i djup sorg. Mätte Han, som är de faderlösas hjälpare och bevarar dem samt uppehåller enkorna (Ps.

146: 9) få gjuta sin tröstande balsam i deras svidande sår och läka dem. Är deras jordiska stöd ock nu ryckt undan, känna de sig nu ensamma och värnlösa, måtte Han i stället få stödja dem med sin starka arm och stärka dem med sin nådeskraft, som är mächtig i de svaga, och rätt få visa dem på, hvad tröst som ligger i det ordet: "hvad jag gör, vet du icke nu, härefter skall du det få veta".

Samma önskan och bön ville jag ock hafva uttalat och framburit beträffande den aflidnes nu åldrige svärföräldrar, hvilka väl knappast tänkt och trott, att de skulle få se denne sin värderade svärson på båren och följa honom till grafven. Och häri må vi väl ock innefatta enkans talrika syskonkrets och öfriga anhöriga. Och dessa församlingars medlemmar, den aflidnes åhörare och vänner, och dem han här träget undervisat, förmanat, tröstat och varnat, hans ämbetsbröder och många kände vänner, må de icke alla stå blott undrande vid hans bleknade stoft och oförmodade öppnade graf, utan må de alla söka nåd att lägga de ofta upprepade Herrans egna ord rätt på hjärtat: "hvad jag gör, vet du icke nu, härefter skall du det få veta". Ja, må denne lärares skyndsamma afgang och afbrutna arbete blifva för många ibland oss en varaktig maning att städse tänka på ändan, att skynda på i den viktiga salighetssaken och söka verka med ökad flit medan dagen är.

Länge har nog Prosten Norrmans helsa varit mindre god, om ock detta förhållande för utomstående icke varit synnerligen känt och observeradt. För sina närmaste har han, nog ock tillfölje däraf, kunnat flere gånger tala om sin död såsom nära förestående. Men han nedlade icke därför arbetet utan fortfor dermed, så godt som intill det sista och predikade så vid sista påskhögtiden, fast han kände sig mer än vanligt matt.

Det sista från hans läppar uppfångade ordet var det dyra Frälsarenamnet, i hvilket vi få hoppas, att han till sist insomnat i en stilla död för att hvila sig, att han må uppstå i sin del, när dagarna hafva ända (Dan. 12: 13).

Hans sista blick vändes betydelsefullt upp åt himlen; låtom oss hoppas, att han där fått hamna för Jesu skull.

Ja, "Nu lägges denna kropp till ro;
Vi hafve dock den fasta tro:
Han skall på domedag uppstå
Och oförgänglig varda då.

Jord är han och af jorden gjord,
Skall också åter blifva jord,
Men uppstå vid basunens ljud,
När världen dömas skall Gud.

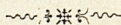
När ock vår kropp förvandlas här,
Låt, Herre, oss dig blifva när,
Du, som oss frälsat af all nöd
Igenom Jesu kors och död.

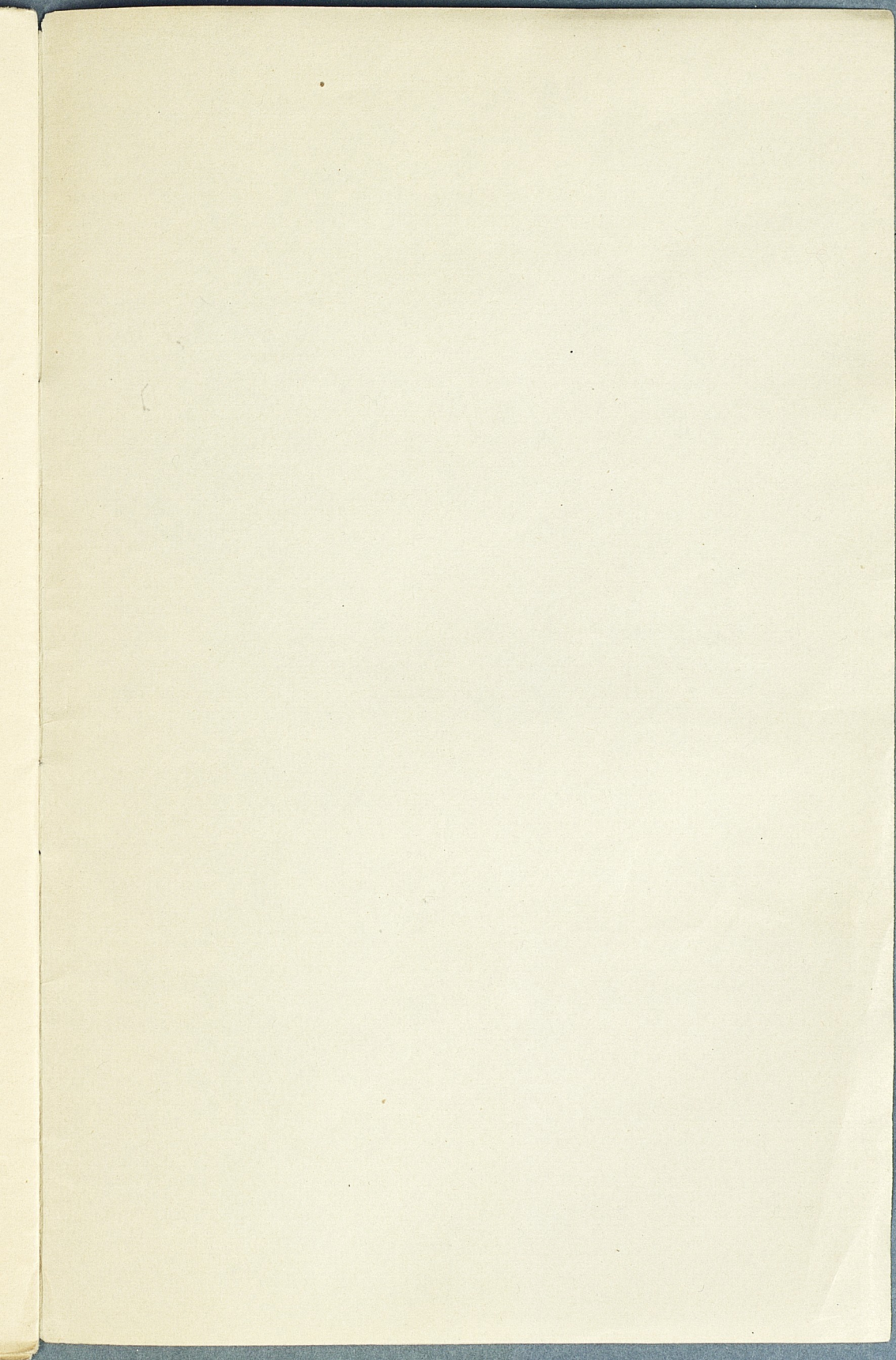
En broder har nu hädan gått,
Gud gifve, att han glädje fått
och hvilar trygg i Guds förvar,
Tills domen varder uppenbar.

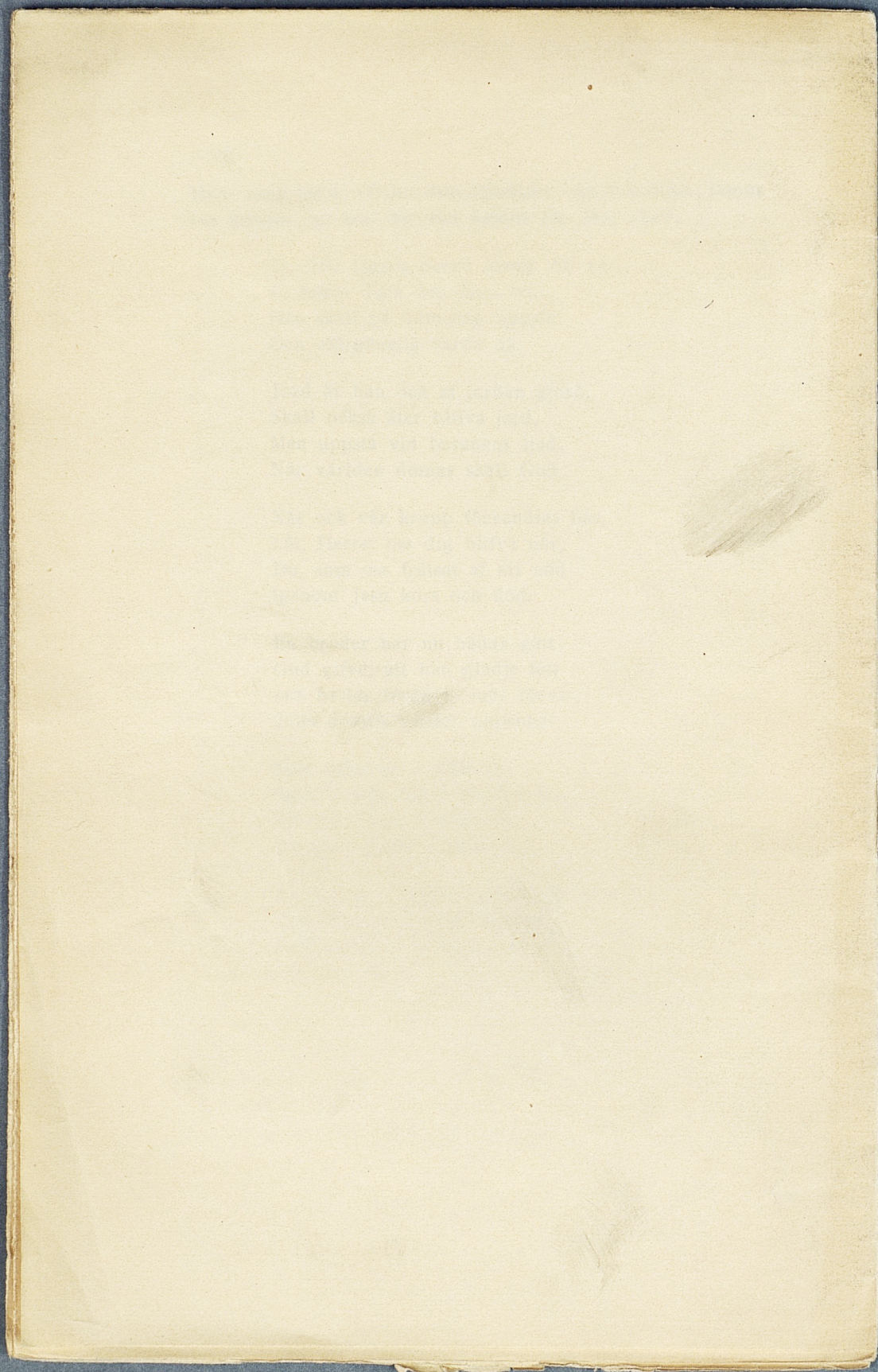
Han sofve nu i stilla ro,
Men vi som här i världen bo,
Må redo vara hvarje tid.
Att fara hädan i Guds frid.

Kristus, Guds Son, som är vår tröst
Och som oss hafver återlöst,
Oss styrke af barmhärtighet.
Ske Honom pris i evighet!" Amen.

(Finska Psalmboken n:o 160).

www.books2ebooks.eu